

DUPĂ TREIZECI DE ANI

AMINTIREA UNEI MARI IUBIRI

EDITURA VREMEA

BUCUREȘTI

2018

CUPRINS

După treizeci de ani	5
Revoluția.....	50
Amnezia	99
Ioan	141
Funeraliile regelui	170

Coperta: Silvia Colfescu
Fotografia autorului copyright © Silvia Colfescu
Tehnoredactor: Dan Amza
Corector: Alexandra Ciuciulin

Copyright © Dan Stanca, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STANCA, DAN

Amintirea unei mari iubiri / Dan Stanca. - București :
Vremea, 2018
ISBN 978-973-645-898-9

821.135.1

DUPĂ TREIZECI DE ANI

M-am întors de la înmormântare abătută, dar și detașată față de ce tot ce văzusem acolo. Am fost cum era vremea, nici frumos, nici urât, o vreme de toamnă care nici nu s-a răcit prea mult, dar care în egală măsură nici nu-i mai poate încălzi pe bieții muritori, așa am fost și eu. Mă durea sufletul, dar pe de altă parte era și senin. O asemenea întrepătrundere a contrariilor nu am mai pomenit. Când am ieșit din cimitir m-am urcat în primul autobuz, m-am dat jos în centru și am început să colind la întâmplare, cu toate că ținta mea, ca-n tinerețe, erau tot librăriile. Dar nici nu știam de ce intru, deoarece bani nu prea am ca să cumpăr cărți și, chiar dacă aș avea, degeaba le-aș cumpăra. Nu aș fi în stare să citesc nici o zecime din ce aș vâri în desagă. Ar fi cărți, cum să le numesc, inutile, cărți virgine peste care nu-mi arunc ochii și astfel le las să moară în ambalajul nerăvășit al literelor lor triste. Înainte aveam obiceiul să-mi caut propriile titluri și chiar, făcând-o pe neștiutoarea, îi dădeam vânzătoarei titlul și numele autorului pentru a vedea dacă îl mai au în librărie. Cele mai dure clipe erau acelea când aflam că nici nu primiseră ceva scris de mine. Odată, o vânzătoare dată dracului m-a bătut și, răutăcioasă, a ridicat din umeri simulând părerea de rău, dar comunicându-mi apoi sec: Nu avem nimic scris de dumneavoastră... Culmea a fost că am negat că eu aș fi autoarea, ceea ce a făcut-o pe fată să rădă în hohote și să exclame: Dar nu sunteți doamna Bunescu? Magda Bunescu? M-am înroșit groaznic și nu știam cum s-o șterg mai repede. De atunci m-am învățat minte și nu am mai recurs la asemenea mijloace pentru a afla cum merg vânzările cărților mele. Mă făceam pur și simplu de răs și intram în gura ploadelor ălor care atât așteptau, să vadă un scriitor român

contemporan care se zbućiumă până-i dau lacrimile, pentru ca ele să se distreze pe cîinste. *Ce să-ți fac*, drăguță, că nimeni nu Rare nevoie de ce îndrugi mata acolo? Lasă-te de meserie! De meserie nu m-am lăsat, dar nici avântul tinereții nu mă mai caracterizează. Dacă aș spune că sunt împăcată cu soarta, poate aș exagera. Poate sună din cale afară de trist iar eu, atât cât mă știu și mă știu și alții, am fost un om vesel, optimist, căruia i-a plăcut viața și în nici un caz nu a cochetat cu ideea unei ieșiri premature din scenă. Ca să mă duc unde? Îmi pare rău, dar nu am pic de organ pentru chestiuni subtile, impalpabile, metafizice. M-am dus din an în Paști la biserică și nu am remușcări din cauza aceasta. De aceea, îi și admir pe oamenii cinstiți care nu se fandosesc și ce au în gușă e și-n căpușă. Cu toate acestea, din când în când mă încercă o stare superstițioasă și bâjbâi astfel într-un teritoriu riscant. De ce oare litera B a jucat un rol cheie în viața mea? Eu sunt Bunescu, iar apoi vin, unul câte unul, Bunoaica, Boștină, Boeru și, nu în ultimul rând, el, Băleanu, de la a cărui înmormântare tocmai m-am întors. Dacă mă gândesc bine, nu știu pe care dintre aceștia l-am iubit mai mult. În sufletul unei femei sentimentele nu sunt ierarhizate, bărbații fac ordine, de fapt își închipuie că ordonează ceva până la urmă indistinct, dar aceasta e ambiția și orgoliul lor, în schimb noi, femeile, ne pierdem repede cu firea și dansăm într-un regat al emoțiilor slobode. De aceea mi-e imposibil să-l pun pe unul sau pe altul pe primul loc. Cert este că de la fiecare am căpătat câte ceva. Cel mai frumos dar, desigur, a fost copilul. Și pe care l-am primit de la bărbatul care a trecut cel mai repede prin viața mea, un călător grăbit, cum ar rima cu sintagma din vestitul șlagăr, pe care eu l-am tras de mânecă, l-am implorat aproape, uită-te la mine, urcă până la mine, și poate el, ca orice bărbat lacom de aventură, a mai citit în privirile mele îndurerate și promisiunea care făcea toți banii: dacă urci, n-o să-ți pară rău... Evident, nu i-a părut, oricum, a plecat repede în câteva zile fiindcă avea bilet la trenul rapid spre Timișoara – pe vremea aceea, fir-ar să fie, trenurile mergeau mai bine și nu aveau întârziere –, pe mine m-a lăsat pur și

simplu în pat goală, m-a sărutat cu vârful buzelor și a ieșit val-vârtej pe ușă. Culmea e că în clipa următoare, după ce am auzit ușa trântită de curent, m-a podidit plânsul. Am plâns de mama focului și nu-mi venea să mă mai dau jos din pat, să pun ceva pe mine, măcar chiloții, Doamne sfînte, am tras cât am putut ca să-mi revin și să reintru în viața mea normală, cretină, dar normală... Mă enerva faptul că și el făcea parte din categoria bărbaților care slujesc deviza: fute și fugi! Nu știu, sperasem altceva, cu totul și cu totul altceva... Dar lucrurile s-au desfășurat cu viteza cu care rula și trenul care-l ducea acasă, la nevastă și copii... Ce eram eu, ce fusesem decât o aventură, ah, *Aventura* lui Antonioni, dar acesta-i un cuvânt frumos, nici măcar de o aventură în sensul arzător romantic nu avusesem parte... Pur și simplu, l-am simțit mereu că se grăbește iar la restaurant unde m-a invitat cu o seară înainte – e drept, am mâncat lucruri foarte bune pe care de capul meu nu mi le-aș fi permis –, stătea ca pe ghimpi, adică i s-o fi părut preludiul prea lungit și voia să treacă mai repede la treabă. Așa că m-am jenat eu de graba lui și am decis să mergem acasă unde nici măcar nu am mai stat să bem o cafea așa cum îi promisesem – lasă, dragă, bem la mine cafeaua că eu o fac mai bună –, și am început ca proasta să mă dezbrac pentru a veni cât mai repede în întâmpinarea dorinței lui. Pentru ce? Răspunsul e simplu și lipsit de orice echivoc. Pentru a avea un copil. Trebuia să rămân însărcinată cu un bărbat cât mai departe de casă, care să nici nu știe că am rămas gravidă, pe care să nici nu-l intereseze consecințele distracției din noaptea respectivă și deci să nu mă agaseze cu viitoare temeri față de eventualele mele pretenții... Dacă eu, după ce voi fi născut, îl voi căuta și-i voi spune ce s-a întâmplat, aceasta-i problema mea și nu dau nimănui socoteală... A murit însă și el... Invidiatul colonel de Securitate, Titus Bunoaica, s-a dus pe lumea cealaltă la un an sau doi de la Revoluție, aceasta într-un accident de elicopter – ce chestie! – nu putea să stea pe pământ?, spre deosebire de celălalt, Mihai Băleanu, pe care l-a izbit o mașină, un *Audi*, paștele mă-sii... De la înmormântarea lui și vin și, în loc să mă gândesc la el,

mă gândesc la celălalt... Totuși, acela e tatăl copilului meu, doar că Mihai a fost cu totul altceva și de aceea mai mult decât un eventual tată. L-am iubit atât de mult încât nu am îndrăznit să-l duc de nas și să rămân cu el însărcinată. Nu puteam să-i fac una ca asta, deși ar fi meritat și până la urmă ar fi fost cel mai bine pentru el, fiindcă sarcina mea furată cu japca l-ar fi salvat de fapt de la moarte.

Cafeaua din ceașcă s-a răcit, dar mie tot mi se pare fierbinte. Am obiceiul să beau cafeaua dintr-o singură ceașcă de porțelan albastru, care are toarta îndoită grațios, tivită cu o liniuță aurie. Cafeaua e neagră, veritabilă *black coffee*, și când sorb provoc în mine toate secrețiile. Mi se face foame, dar sunt și sătulă. Un duminic să pun pe limbă și mi s-ar apleca. Cafeaua a fost de aceea aliatul meu prețios, care m-a ajutat să depășesc cele mai grele momente ale vieții. Mihai era îndrăgostit de istorie, deși nu făcuse studii de specialitate, și una-două îmi împuia capul cu amănunte picante. Mi-a vorbit la un moment dat despre nu știu ce trimis al unui domnitor român, ajuns la turci, căruia i-a fost servită o ceașcă de cafea și prostul, crezând că e țuică, a dat-o pe gât și s-a fript rău de tot. Tot una-două îmi vorbea despre originile lui nobile. Nu credeam o iotă din ce-mi spunea, dar, supusă, nu-l întrerupeam. Spunea că se trage din familia Bălenilor, una din cele mai de vază familii boierești din țară, și deplin românească. Datează încă de pe vremea ultimilor domni neaoși înainte de venirea la putere a fanarioșilor. Erau aprigi și credincioși, iubitori de țară și de țarină, mândri de averile lor și, ca toți oamenii de atunci, fără să aibă pic de intuiție asupra viitorului. Oricum, comenta Mihai, pe atunci, la sfârșitul de veac XVII, ce puteai să prevezi? Cât de departe să-ți bată mintea? Mai aveau neputințorii lor ochi în față secole, nu glumă, până când România se va fi unit toată și abia de atunci încolo va începe de fapt răul... În neamul Bălenilor, continua el să vorbească și nu știam dacă ce spune e real sau era vorba doar de invenții stimulate de băutură, au existat nu numai oameni bogați și sedentari, ci și

visători, aventurieri, care, certându-se cu familia, nu puneau nici un preț pe avere și voiau să-și ia câmpii, să hălăduiască prin lume, să ajungă în Franția sau poate chiar în Iberia, să nu mai fie legați de pământ... Pe asemenea fapte le moștenez eu, continua Mihai, și nu am nici o legătură cu marele staroste Gheorghe Băleanu, acela care a pus bazele neamului, îndesând în pungă gologan după gologan și zornăind punga fiindcă numai aceasta putea să producă sunetul care lui îi era cel mai drag... A existat, tot vorbea el având ochii din ce în ce mai încețoșați, un băiat subțire ca un lujer, cu o privire tristă, Valentin îl chema, era nepotul bătrânului, făcut de fata lui cu un ucrainean pribeag, care nu se simțea în largul său dacă nu pleca dis-de-diminează de acasă și mergea teleleu până-l lua amețea zicând că va ajunge în munți și nu se va mai întoarce de acolo, dar se prăbușea din cauza vedeniilor care-l împresurau și-l lua apoi oamenii de pe drumuri. Simt că sângele lui curge și în mine...

În acea seară, după o asemenea incursiune în istorie, aș fi putut obține totul de la el. Coborârea în trecutul familiei îl făcuse vulnerabil. Nu mai era bărbatul prevăzător care, înainte de o relație intimă, o cântărește pe femeie, o evaluează, vrea să știe ce fel de om e, va avea cu ea complicații sau se va spăla pe mâini și va șterge putina? În mine avea încredere. Oricum, nu se putea lipsi de corpul meu. La urma urmei, tineri, era păcat să nu ne simțim bine. Prea multă prudență strică. Prea multă atenție acordată viitorului iarăși taie cheful de viață. Trăiește-ți clipa, spuneam cu toată convingerea. Chiar dacă vine a doua zi și, văzând care sunt urmările distracției, te iei cu mâinile de cap, nu contează. Mihai nu era însă omul căruia să nu-i pese. Se dădea dimineața jos din pat și abia se ținea pe picioare. Hainele vraște, paharele răsturnate, resturi de mâncare, dezordine maximă și mai ales cerul care nu clipește și când deschizi fereastra te izbește aerul tare, necruțător, sancționându-te pentru complicitatea avută cu noaptea lascivă, toate astea nu iartă... Și el suporta greu șocul dimineții. Se jena de mine, se

Libris.ro

Îmbrăca repede ca să nu-l mai văd gol, murmura niște cuvinte din care înțelegeam că-și cere scuze, o atitudine, firește, penibilă, dar îl lăsam așa... Alta în locul meu l-ar fi dat dracului și i-ar fi aruncat țoalele pe geam. Adică, stimabile, ți-ai făcut de cap și acum te-a apucat rușinea? Fii bărbat până la capăt, nu rahat! Dar închideam ochii la mojicia de care, poate, nici nu era foarte conștient. Înainte de-a ieși pe ușă devenea foarte ceremonios, se apleca și-mi săruta mâna, voia să redevină cavalerul cu maniere ireproșabile, care doar cu câteva ore înainte o făcuse lată... Dar a trecut de atunci atâta vreme încât mă îngrozesc și mă întunec așa cum spune poetul. De aceea l-am preferat pe Titus, care s-a dovedit tot timpul bărbat și nu avea asemenea fluctuații caraghioase. Spre deosebire de Mihăiță, din ce în ce mai lamentabil, el a doua zi dimineața era același. Faptul că-și satisfăcuse poftele nu-i altera deloc purtarea. Stăpân pe el însuși, nu bolborosea, nu se bâlbâia și, ce e mai important, nu ajungea în situația incredibilă de-a-și cere scuze. Mi-am dat repede seama că nu face parte din categoria bărbaților învinși de propriile slăbiciuni. Trata femeia cu respect, dar și cu o distanță a superiorității. Dacă muierii nu-i convine, îi întoarce spatele și o lasă să se dea cu capul de pereți. Dacă acceptă însă regulile pe care el le dictează, atunci poate face din ea un partener de nădejde. A simțit în mine tărie și hotărâre. Nici nu a fost nevoie să vorbim pentru a înțelege ce vrem de fapt unul de la celălalt. El voia să se distreze, să găsească puțin divertisment într-o viață anostă și severă, eu, mai încapе vorbă? un copil... Blegul de Mihai, cu delicatețea lui prost înțeleasă, nu știa ce să mai facă pentru a mă face să pricep că dorește din răspuțeri prevenirea unei sarcini. Adică voia plăcere, dar fără nici un risc, fără nici o emoție, nici o sperietură... Țineam prea mult la el ca să nu-i respect dorința. Îmi luam eu măsurile de precauție asupra cărora nu avea nici un rost să-l informez. Dar timpul, iarăși, trecea și nu aveam chef să îmbătrânesc ca o proastă, fără nici un rost în viață. Trebuia să am și eu ceva al meu, de care să mă agăț în clipele cele mai de restriște, și evident, din punctul de vedere al unei femei,

acest „ceva” nu poate fi decât un copil. Indiferent cât de greu mi-ar fi fost, aș fi răzbit. Nu mă dădeam eu bătută cu una, cu două. Am în mine destulă putere pentru a mă lua în piept cu viața și a nu cădea la colțul drumului, ca o balegă. Judecata s-a dovedit corectă deoarece când deja sarcina începuse să se contureze și rămăsesem tot necăsătorită, colegii din redacție, mai ales colegele, au venit la mine și mi-au făgăduit tot sprijinul. Cu alte cuvinte, dragă Magda, nu ești singură, să știi că suntem alături de tine și orice ai avea nevoie vei găsi la noi. Și Rodica, și Doina, și Sanda, nume care nu spun nimic, dar atunci aveau rezonanță divină. Nu mă așteptasem la o asemenea solidaritate. Mai ales Rodica părea cea mai atașată de mine și, dacă mi s-ar fi întâmplat, Doamne ferește, ceva, s-ar fi dat peste cap ca să mă salveze. Și ea rămăsese cu un băiețel destul de mic, pe care-l crescuse singură, aceasta după ce soțul ei, un actor de linia a doua sau a treia, fascinat de Marina Vlady, când venise franțuzoaica în țară ca să filmeze pentru *Steaua fără nume* a lui Sebastian, pur și simplu se lăsase remorcat de femeie și dus unde a avut diva chef. Situația a făcut pe atunci ceva valuri. După părerea mea, Rodica Avram era mult mai drăguță decât vedeta respectivă, dar aceea avea o știință specială de-a suci mințile bărbatului asupra căruia își fixa atenția. Probabil, pe atunci era într-o pasă proastă și, plictisită, avea nevoie de o anumită variație, pe care a găsit-o în persoana bicisnicului românaș căruia însă i se părea că l-a apucat pe Dumnezeu de picior. Sau, mai știi, piesa ca atare, scenarizarea ei o făcuse să intre atât de bine în pielea personajului care s-a săturat de celebritate și vrea ceva modest, încât a pune mâna pe actorul din Carpați era soluția ideală din viață pentru ceva sugerat în literatură. Doar că ea, logic, nu a rămas în România, ci, târându-l după ea pe nefericit, l-a dus peste mări și țări până în clipa în care, a venit rândul ei să se amorezeze cu adevărat, descoperindu-l pe poetul și cântărețul rus Vladimir Vișoțki; nici nu a mai a privit în urmă și s-a aruncat în brațele noului bărbat. Rodica a aflat de soarta penibilă a fostului ei soț, dar nu a încercat să-l recupereze. De fapt, acesta nici nu s-a mai întors

în țară și i s-a pierdut urma pe coclauri îndepărtate. Rodica știa deci ce înseamnă să fii singură cu un copil și de aceea mi-a și promis tot ajutorul. În privința celorlalte, Doina și Sanda, erau ambele la casa lor, cu bărbat legitim, cu câte două fete fiecare, nu știam care e de fapt viața lor, dar pentru mine pe atunci reprezentau chiar un model de viață și aproape că le invidiam. Despre Sanda însă aveam să aflu că nu era chiar ușă de biserică și când avea chef de vreo aventură nu se abținea. I-a tras-o un coleg de redacție care, prin felul lui aerian de-a se purta, lăsa impresia că-i poate fi copil. Sanda era ditamai matroana și îți trebuia o fantezie bogată ca s-o vezi în anumite momente de intimitate. Am rămas cu gura căscată când am auzit bârfa și mi-a fost de ajuns pentru a nu mă mai compara cu nimeni și a rămâne eu însămi, sub pecetea nu a tainei, ci a destinului. Și băieții din tipografie au fost exemplari. Detașament de elită al clasei muncitoare, tipografii nu s-au dezmințit nici în cazul meu. Neamurile proaste ar fi spus că-s o curvă sau mai degrabă o nesimțită de vreme ce am rămas, hodoronc-tronc, borțoasă, iar în dreptul tatălui la starea civilă mai mult ca sigur că va fi trasă o linie. Cu alte cuvinte, părinte necunoscut sau eventual Sfântul Duh. Nici un băiat de acolo însă nu ar fi îndrăznit să folosească un asemenea calificativ. Dacă unul și-ar fi permis, ceilalți l-ar fi călcat în picioare. Atunci mi-am dat seama că, așa discretă cum am fost mereu și nu am vrut să mă vâr în cabale jechoase, reușisem să-mi câștig un respect pe care altcineva, cu galoane mai însemnate, nici nu visa să-l aibă. Și totuși, faptul că odrasla mea va fi venit pe lume fără ca în dreptul tatălui său să existe acel nume care dă identitate, mă zgândărea, mă chinuia, mă făcea să mă perpelesc precum peștele pe uscat. Nu e bine, murmuram neconținut, nu e frumos, nu e cum trebuie... Dar soluție nu prea vedeam. Mihai primise vestea cu o anumită răceală care m-a cam jignit. Sau era atât de mirat de faptul că rămăsesem gravidă într-un timp record, încât nu mai putea în nici un fel să-și exteriorizeze sentimentele. De aici pleca și impresia de indiferență. Din fericire, nu a fost deloc așa ceva și până la urmă, după ce mă măritasem,

eram la casa mea și-l convinsesem pe soț să-i dea numele lui copilului, a crezut de cuviință să-mi împărtășească tot ce a simțit atunci. Poate îl covârșise și al doilea „succes” al meu, acela că găsisem un mascul dornic să mă ia cu copil cu tot, copil pe deasupra și din flori căruia tot el trebuia să-i dea identitate, ce mai, merseseră lucrurile strună și puteam fi mândră de mine... Care femeie s-ar fi mișcat mai repede? Care ar fi fost mai ageră și până la urmă chiar bine orientată? Pe fetiță n-o făcusem cu oricine, ci cu un om valoros, puternic, care, din fericire, nu era nici pictor, nici poet, nu se demoraliza din te miri ce, nu se scăpa în pantaloni, se pricepea al dracului de bine la oameni și de-a lungul scurtei lui vieți a avut numai de câștigat. Dacă dăduse colțul prea tânăr, aceasta nu era vina lui, nu o viață dezordonată îl împinsese aici, ci blestemata conjunctură istorică. Acesteia îi căzuse victimă. Poate o dusesse prea bine într-o perioadă ca să nu trebuiască să plătească. Eu nu am fost o anticomunistă așa cum erau colegi din liceu și din facultate, nu am stat toată ziua cu urechea lipită de tranzistor ca să ascult Europa Liberă, așa că nu înfieram aparatul repressiv al Securității. Pe Titus mi-l prezentase o colegă de la școala unde predasem înainte de-a intra în gazetărie, neuitând să precizeze cu o anumită nuanță de maliție în glas, vezi, dragă, că-i securist mare, barosan, așa că ai grijă ce scoți din gură... Am ridicat din umeri și i-am spus că dacă e bărbat bine, știe să lege două vorbe și nu are buzunarul gol, pe mine nu mă interesează pe unde și ce învârte. Să aibă calitățile principale și poate să mănânce rahat cu polonicul, nu mă deranjează. Doar eu lucrez în presă și văd care-i obiceiul în ziua de azi. Cunosc oameni despre care ai zice că sunt semizei și când văd ce tâmpenii pun pe hârtie mi se apleacă. Asta-i situația, ne conformăm că doar n-om muta noi munții din loc. Sunt convinsă că dincolo, în ce se cheamă lume liberă, e mai bine, dar asta doar la suprafață, dacă scobești puțin dai de aceleași mizerii ca aici, așa că ce dacă-i securist? Au și occidentalii securiștii lor... Probabil că Titus a intuit de la bun început atitudinea mea sinceră, iar faptul că nu aruncam asupra lui nici un blam l-a stimulat. Iată o

Libris

femeie tânără căreia nu-i pasă unde lucrez, și-o fi zis. Nevestă-mea m-a luat că aveam bani, dar fata asta e de fapt dezinterezată și, dacă mă va duce în patul ei, va face asta fiindcă mă place și cine știe ce-o mai avea ea în căpușor... Raționamentul pe care i l-am atribuit nu a fost departe de realitate. Colonelul Titus Bunoaica așa a gândit, cu siguranță, și asta m-a făcut să-l plac și mai mult, să-l doresc, să trec peste orice inhibiție. Pe măsură ce hormonii erau tot mai agitați, silueta lui Mihăiță se micșora până când din el nu a mai rămas decât un limbric, o rămă, un oxiur, atât ajunsese în acele clipe bărbatul pe care-l iubisem, confruntat cu celălalt a cărui erecție visată incendia orizontul așteptărilor mele. Spun că niciodată nu am fost mai emoționată și mai excitată decât în seara când l-am invitat la cafeaua preludiv. Mă temeam ca liftul să nu fie cumva defect și, cum locuiesc la etajul zece, urcatul pe scări l-ar fi indispus sau i-ar fi consumat câteva grame din energia pe care voiam să și-o cheltuiască numai cu mine, intrând în mine și rămânând acolo cât mai mult timp. Liftul, din fericire, funcționa și mai era și la parter. Când am apăsat pe butonul care indica ultimul etaj am râs, el s-a aplecat și m-a sărutat, gura lui era amețitor de lacomă încât nu mai știam ce să fac cu limba care alerga în neștire peste mucoasele umede. Dacă fericirea, se spune, nu are durată sau măsurată totuși în timp nu înseamnă mai mult de câteva secunde, acelea au fost secunde pentru care mulțumesc părinților că s-au străduit să mă aducă pe lume.

În general, noi, femeile, trăim slobozirea bărbatului ca pe o biruință a noastră. El se canonește și se crede zeu, dar noi evaluăm exact prestația sa și ne bucurăm cu adevărat de rodul eforturilor sale. Noi am câștigat și nu el. Ejacularea lui Titus a fost abundentă și a invadat toate ungherele. Nu a rămas în mine colțișor neîmbibat iar în urma unei asemenea năvăliri nu se putea ca măcar un ovul, cel mai pipernicit dintre toate, să nu ajungă însămânțat. Eram sigură că noaptea aceea nu a fost doar una a plăcerilor. Bietul Mihăiță, uneori, de teamă că mă poate lăsa gravidă, își scotea în ultimul moment organul din

mine și se descărca pe burtă. Evident, era nemulțumit, dar ce nu face omul ca să prevină o belea? Pe de altă parte, se și jena îngrozitor, ceea ce mă enerva cel mai tare. Asumă-ți, paștele mă-tii, condiția și nu te mai fandosi! Așa ar fi trebuit să-i vorbesc, dar am și eu o gentilețe imbecilă care mă face să nu-i spun omului în față ce cred. Stropii spermei lui erau sidefii, aveau luciul perlei și pur și simplu îmi venea greu să mă șterg. Mă uitam fascinată la pubisul pe care el își depusese lapții. Din motive de igienă m-am ras întotdeauna, așa că emisia lui spermatică se așternea peste o piele curată și nu năclăia părul pe care cele mai multe muieri, nepăsătoare, îl lasă să le crească în regiunea cea mai intimă a ființei lor. Când auzeau că eu mă rad acolo, jos, se cruceau iar eu nu le puteam înțelege mirarea. Păi nu e normal așa? le spuneam, ceea ce pe ele le supăra și-mi întorceau spatele. Uneia obraznice ce i-a dat prin cap? Aha, adică tu faci treaba asta fiindcă ești perversă, vrei sex oral... Era cucoana mai înaltă decât mine cu un cap și, dacă aș fi plesnit-o, cu siguranță că m-ar fi călcat în picioare. Poate asta și aștepta, să mă enervez, să-mi ies din fire pentru a avea ea ocazia să șteargă cu mine pe jos.

La școala aia generală unde am lucrat, la 20 de kilometri de București, într-o comună sordidă, cu bărbați navetiști și femei nefutute, răutățile erau la ordinea zilei. Idioții nu se considerau țărani, ceea ce ar fi fost de fapt un titlu de noblețe, ci orașeni. Spuneau că în cel mai scurt timp Bucureștiul se va extinde și vor ajunge și ei „suburbană” precum Voluntari sau Popești Leordeni, iar din suburbană vor fi foarte repede cartier al Capitalei, încorporați în megalopolisul Câmpiei Române. Până la urmă, am scăpat de ei obținând un post de corector la un ziar central. Lucram, altfel spus, la Casa Scânteii, fapt care mă onora și merita să dau pe gât pentru asta vreo sticlă de șampanie. Născută în zodia Peștilor, în semn de apă cum ar veni, mi-a plăcut dintotdeauna să mă cherchelesc, cu toate că știu că o femeie beată e cel mai deplorabil peisaj. Prietenii mei însă aveau grijă să nu-mi dau în petec. Mă duceau acasă și,